

СВИЛЪННАТА ПЕПЕРУДА.

(Легенда)

Когато Дѣдо Господъ изпѣстрилъ перцата на птичкитѣ, махналъ на едно ангелче и викналъ:

— Ей, Фъркатичко!

Ангелчето дотърчало и се поклонило.

— Вземи, та измий сега блюдцата и ги нареди на лавицата!

Фъркатичкото се поклонило и подфрѣкнало къмъ блюдцата. Но Дѣдо Господъ го спрѣлъ.

— Чакай! Защо да става зянъ боята по блюдцата? Я иди повикай пеперудкитѣ. Ще напѣстрия и тѣхъ.

Ангелчето плѣснало крилца и отлетѣло. И ето следъ малко заприиждали пеперудкитѣ. На тумбички се спущали, покланяли се, и кацали по рѣцетѣ, раменетѣ и главата на Дѣдо Господъ. А той ги милвалъ и имъ се усмихвалъ.

Скоро дофтасало и ангелчето. Поклонило се.

— Фъркатичко — рекълъ Дѣдо Господъ — я вземи та напѣстри ти пеперудкитѣ. Уморихъ се съ птицитѣ, та не ми се ще. Фъркатичкото се поклонило и приседнало до блюдцата. Пеперудкитѣ подфрѣкнали и се струпали на скута му.

Дѣдо Господъ скоро задрѣмалъ.

Но най-малката пеперудка подфрѣкнала и кацнала на носа му. Той се стрѣсналъ и отворилъ очи.

Пеперудката се поклонила, извинила се, задето го разбудила и се оплакала, че другитѣ пеперудки измачкали крилцата ѝ.

Поусмихналъ се Дѣдо Господъ, опъналъ смачканитѣ крилца и тѣ се изправили. После рекълъ:

— Почакай да подрѣмна. Тебе ще напѣстрия азъ.